

Marlo Morgan: Vidd hírét az igazaknak (részlet)

10. Az ékszer

Minél messzebbre kerültünk, annál nagyobb lett a forróság. És a forróság növekedésével gyérült a növényzet, az élet minden jele. Homokos vidéken vándoroltunk, ahol csak elvétve láttunk egy- egy hosszú szárú, kiszáradt, élettelen fücsomót. Semmi nem volt a láthatáron – se hegy, se fa, semmi. Ez a homok világa volt, mindenütt homok, homokos dudva.

Egy napon aztán elkezdtek magunkkal cipelni a gyújtófát.

A parázsló fadarabot enyhén lengetni kellett, hogy izzásban maradjon. A sivatagban, ahol a növényzet féltett kincs, minden apró fogásra szükség van az életben maradáshoz. A gyújtófa elengedhetetlen volt esténként a tábortűz fellobbanásához, hiszen száraz fű alig akadt. Láttam, hogy a törzs tagjai összeszedik az errefelé tévedt állatok, főleg a dingók ürülékét. Jó és ami a legfontosabb, szagtalan tüzelőnek bizonyult.

Mindenki tehetségesnek születik, jutott eszembe. Ezek az emberek életük során kibontakoztatják magukból a zenészt, a gyógyítót, a mesemondót vagy bármi mást, aztán ennek megfelelően új nevet kapnak és túllépnek korábbi önmagukon. Így hát, némi öniróniával én is kamatoztatni akartam adottságaimat, kezdetben mint trágyszeredő.

Egyszer egy szép fiatal lány hosszú szárú, gyönyörű sárga virágot hozott elő áhítattal a dudvas bozótból. A nyaka köré tekerte, majd elől megkötötte, és a virág úgy fityegett a mellén, mint valami értékes kitűző. A többiek köréje gyűltek, csodálták, dicsérték választását. Egész nap vele foglalkoztak. Láttam, hogy a lány ragyog a boldogságtól, és különösen csinosnak érzi magát.

Ahogy elnéztem a lányt, eszembe jutott az az eset, amely nem sokkal azelőtt történt a munkahelyemen, hogy eljöttem otthonról. Fölkeresett egy beteg, akit fokozódó szorongás gyötört. Megkérdeztem tőle, hogy mi nyomasztja, mire elmesélte, hogy egy gyémánt nyakláncának a biztosítását nyolcszáz dollárral emelte a biztosító. Talált valakit New Yorkban, akiről azt állították, hogy hiteles másolatot készít az ékszerrel, természetesen hamis kövekkel. Betegem készült New Yorkba, meg akarta várni, míg a másolat elkészül, majd hazarepülve el akarta helyezni a valódi köveket a bank páncéltermében. A tetemes biztosítási összegtől így se szabadult volna meg, hiszen a legjobb páncélterem sem szavatol tökéletes biztonságot, de mégis kevesebbet kellene majd fizetnie. Megemlítettem a közelgő városi bál napját, mire a nő elújságolta, hogy éppen addigra lesz kész a nyaklánc másolata, és ő azt fogja viselni.

Annak a bizonyos napnak a végén az Igazak népének leánya levette nyakáról a virágot, a homokba fektette, visszaadta az anyaföldnek. Az alkalmi ékszer megtette a maga szolgálatát. A lány pedig hálás volt és nem felejtette el a figyelmet, amellyel a többiek aznap kitüntették. Mindez azt jelentette számára, hogy társai vonzónak találják. Ennek ellenére sem ragaszkodott hozzá, hogy a virág az ő birtokában maradjon. Annak az a dolga, hogy elhervadjon, elszáradjon, humusszá válva visszatérjen az anyaföldbe, és újra kinőjön, ha eljön az ideje.

Ezért jutott eszembe az otthoni betegem. Jól megnéztem magamnak a bennszülött lányt. Az ő nyakékének célja volt, honfitársnőmének értéke.

Való igaz, hogy világunkban valakik értékrendjével baj van, és alig hinném, hogy e nyíltszívű emberekével itt Ausztráliában, a senki földjén – állapítottam meg.